

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

סו"ח חשון

משניות מבוארות מסכת שבת פרק ו

ברשות הרבים, ואם יצאת האשה בכל הפך תכשיטין האמורין לעיל, אינה חזקת חטאת, אלא גזרו בהן כהן כהן שפאת תכשיטין להראותן. (א) לא יאיש בסקנדל מנעל של עץ המספר עם מסמרים לחוקו, (קפת הרא"ש וצורנו נקלמה מאתנו) משום מעשה שנתה בשעת גזרת השמך שהיו נהגים במערה, ושמעו קול מעל גבי המערה ונחשבו שהראויים באים עליהם ודחקו על את זה והרגו זה את זה במסמרים שבסקנדליהם, ובחז"ס פרשו ששמעו קול סנדל המספר מעל גבי המערה, ומפני שמעשה זה בשבת היה אסורוה בשבת, וכן בינו טוב אשור, שהוא יום שאין עושים בו מלאכה ונקבצים לבתי נקסיות ולבתי נדירות, דהאי מעשה בחזקו רבים היה, ולא במנעל ביחיד יחידו כמון שאין ברגלו השניה מכה, ויחשדוה המנעל השני משא אדם קניפו ומצאוה בשבת, או דשמת לבניו לו על שהולך במנעל יחידו ויחלוץ את המנעל שעליו ועבידו ד' אמות ברשות הרבים, אבל קשיש ברגלו מכה במנעל במנעל לחידו ברגלו שאין בו מכה, מפני שהכל רואים דמפני המכה אינו טועל רק מנעל אחד, ולא בתפלין אפלו למאן דאמר שבת ומן תפלין אפלו הכי אסור לצאת בשבת עם תפלין, דשמא יצטרך לפנות ויסיים, ואיני להעבירם ד' הממחה, דהיינו שלא רפא עידו ג' בני אדם, אבל אם רפא כבר ג' בני אדם בלשכה ממתע שרות, או שרפא בקמיע אחת ג' פעמים ויצאים ג' בשבת בדרך מלבוש, דתקשיש הוא לחולוה, אבל לא יאחזנו בידו ויעבירם ד' אמות (ועין שרי"ט סי' ט"א סכ"ח), וכן ולא יצא בשבת בשריון מלבוש של מקכות שלובשין במלמקה, ולא בקסדא טובע של ברזל, ולא במקמץ בגלגלים בבהות של ברזל לפי שבכל אלו אין לאשור אותן אלא בשעת מלמקה, אסור ללבושן בשבת, ואם יצא בכל אלו היתירין לעיל אינו חזקת חטאת דכלהו מין מלבושין ניהו בחול למלמקה. (ג) לא תצא אשה מנחש הנקובה שותפוין בה גדיים, דלאו תקשיש הוא, ואם יצאה חזקת חטאת. אף על פי שהוציאנה בלבושיה ואל גבדה חזקת, שאמורן שהוציא דרך אמנותו חזקת חטאת, ואשה אמנתה לתפר ולתקן בגדי ביתה, ולא תצא בשבת בטבעת שיש עליה חותם לחתום בו גזרות ויבוצא בו, דלאו תקשיש הוא, ואם יצאה בו חזקת חטאת, אפלו אם הוציאנה באצבעה דרך מלבוש חזקת, לפי שפעמים שהבעל מסיר אותה מאצבעו ונתן אותה לאשתו להצניעו, והיא נתנתה באצבעה והולכת בה, ונהו דרך חזקת אשה, כפי כל בולטיוא כמין טבעת גדולה כביד הראש, ולפי שאין דרך רב נעשים לצאת היה משא, ולא בנולכת, קשר של זהב שקשור בתוכו בשם להעביר ריח רע שקבאש, ולא בצלוחית של פלנטון שמין אפרסמון (ו) ואם יצאה בכל אלו השנים כאן חזקת חטאת, דברי רבי מאיר דסקריא דאובלתי וצלוחית של פלנטון לאו תכשיטין הן, ותקמין פטורין מחטאת בנולכת וצלוחית של פלנטון, דסקריא להו דתכשיטין הן, ופטור אכל אסור, דשמא מסירם כדי להראותם לתברתה, ואיני לאתויי ברשות הרבים. (ז) לא יצא האיש, וכן דורו ויש בו תודות, ולא ברמח, ואם יצא באחד מכל אלו, חזקת חטאת. דלאו תכשיטין הן, ודאי אליעזר אומר, תכשיטין הן, ולו איני חזקת חטאת, ותקמין אומרים, לפרש דברי תנא קמא אינו אלא לגנאי, שנאמר (ישעיה' ה' ז') "נתתו" בימות הפשיטת ישברו "מרבותם" והיוו "אמרים" קלי תפירה "ותחתותיהם" והיו "לממוחות" קלי שותורין בהם הקמרים,

ולא ברצועה שברגלו, ובמסכה שתי רגליה זו בזו קושרין ורגליה סביב רגליה במקום שרגליה נקמקות זו בזו שלא יוכלו להבחין זו בזו, והטעם משום דחייס עליהו ואי נפיל אתי לאתויי (ו) ואין התרגולין ויצאין בחזיון שעושים ברגליהן לטמון שלא יתלפפו באחרים, ולא ברצועות שברגליהם, שקושרין שני רגליהם יחד שלא ידלגו ויזדקו. ואין חזקת חטאת ויצאין בגלגלה קטנה הקשורה שחתת האפליה שלהן של הנכבשים, ואילו גלגלה גדלה שלח תשרט באבנים, ואין הרחלים יוצאות חנותו שותנים קוים ממין עץ ששמו יחסו בחסמם של הרחלים כדי שיתעטשו ויפלו התולעים שבראשה (ולקריבא אין צריכים לעשות כן שמתוך שקמנחם זה היה תולעים תולעים מלאין) ואין העגל יוצא כנימוח, כמין עול קטן שותנים בצנארו כדי שיתרגל לכוף ראשו שגיבדל, ולא פרה יוצאת בעת הקפד מין שרץ שיערותיו חדים כמחט ולקחין מעורו וקושרין אותו על ידי הפרה שלא ינקו מהם השרצים, ולא ברצועה שבין פרניה, בין שיעשיו לטי ויבין שעששו לשמירה אסור, דכל שעששו לשמירה יתרה משאוי הוא, פרתה של רבי אליעזר כמין היתה האפליה ברצועה שבין פרניה, שלא ברצון חכמים, ומפרש במקרא לא שולו היתה, אלא של שכנתו ועל שלא מייחה נקראת על שמו, אף על פי שרבי אליעזר בן עזריה מתייר, אבל פיון דתקמין אסורוה הנה ליה למחא בשקנתו.

פרק ו (א) כמה באיזה חפצים אשה יוצאה בשבת, ובמה ובאיזה חפצים אינה יוצאה, לא תצא אשה לא בחזיון צמר, ולא בחזיון פשתן, ולא ברצועות שבראשה, שמקלעת בהחזיון של צמר או פשתן או ברצועות שער שבראשה, והטעם שאסורוה לצאת בהן, מפני שאמרו חכמים ולא תטבול בזה עד שתרפם, שלא יהיו הוצאים בין המים להשערות, ולכן חוששין שמא ידמנו לה בשבת טבילה של מנהג ויסיים, ותבא לה לעביר ד' אמות ברשות הרבים, וכן לא תצא בשבת בטופסת, בציץ שקושרו על המצח מאון לאון, ולא בפנטונין, כמין רצועות תלויים בהציץ מהמדעי' עם הלתי'ם, עניות עשות אותן של מני צבעונים, ועשייות עשות אותן של כסף ושל זהב, ומתוך שחשבויו הם חשייון שמא תסירם כדי להראותם לתברתה, וכן יצא בזה חזיון פטורין, אבל אם תטופף והסבטונין פטורים כספקה שבראשה, לא חישיון שמא תסירם מראשה, שלא תגלה שערותיה כמשנה ה', ולא תצא בבבול, ותיחיה של בגד שממייחם תחת הציץ שלא יזיק אצל המצח, ועקמין שותמקשן של ג'ם ללא ציץ, לרשות הרבים, אבל לחצר אפלו שאינה מעורבת שרי, אבל בכל הדברים השונים לעיל אסורים לצאת אף בחצר (ויש אומרים דגם בבית אסור שמא תצא בהן ברשות הרבים) דגזרו בהו שלא תתקשט בשבת כלל ורק כבול התירו, אבל לאסור כל תכשיטין ותתנה על בעלה, והרמב"ם פרש דמה שאמר כאן לרשות הרבים קאי אמלתו תכשיטין האמורין למעלה דרק לרשות הרבים אסור, אבל בחצר שרי, (ועין בשרי"ט סי' ט"א סכ"ח), ולא תצא האשה בעיר של זהב, עגרתו אם יצא בצורה וירושלים, ולא בטפלא, מבכשיש שמתקתה סביב אצבע כדי שתראה בעלת פיה, ולא בנומנים בנומי האף, אבל בנומי האוזן מתיר לצאת בהן בשבת דקריאה לא מילתא למשל, ולא תצא בטבעת אף על פי שאין עליה חותם לחתום בה אגרת ויבוצא, ואף על לב דתכשיטין הוא לה אסור, שמא תסירם כדי להראותם לתברתה ותעבירם ד' אמות ברשות הרבים, ולא מנחש שאינה נקובה דיש לה בראשה טס וזב וכו' תכשיט, ואפלו הכי אסור, שמא תסירם כדי להראותם לתברתה ותעבירם ד' אמות

משניות מבוארות מסכת שבת פרק ו

שבכאן מדי, ויצאות רפוחות משמכות שתי שפתי מלוקה סביב לצנארה, דבשפה אחת יש רצועה כמין עניבה ובשפה השני יסורין אבן קטנה או אגוז שקממש במקום פתורו, וקושרין בהם את הרצועה, וכל אדם מותר לצאת ויטל או פרוץ, אלא למה אמרו שהעבירות יצאות ורעלות ומדיית יצאות רפוחות, ויצאות שזדורו חמיות בנחור, בדבר המצוי בזמנן שבנות ישראל שבכאן ערב היו יוצאות רעלות ובנות ישראל שבכאן ערב היו יוצאות רפוחות. (ז) ומפרש התנא כמה פרופת, וקאמר דפורפת על האבן ועל המצח ועל המטבע, ובלבד שלא תפרוץ לתחלה בשבת, על מוטבע על ידי דאסור לטלטלו אלא בפרספה לפי מערב שבת, (אבל אבן כיון שהקצה להך ראי לטלטלו, וי"ט.) ח) הקטע שנקטעה רגלו, יוצא בשבת בשלו, בדפוס רגל עושיים של לבוש בו ראש שוק, דמנעל שלו הוא, דברי רבי מאיר, ורבי יוסי, אסור לקטע לצאת בקב שש, וישו עושה הקטע לרקת בו, שעל כל פנים צריך הוא למקלו, ואינו לובשו כר שלא יראה חזר רגלו, ואינו לא מלבוש ולא תכשיט וכו' משא, ואם יש לו להדפוס בית גבול להניח שוק, ומותר לקטע, ודחק ראש שוק, כמאן תמא, אלא כשקצין על בית גבול למוך כר להניח בו שוק אינו חושב בית גבול לענין שמא, דבעינין בית קבול דמיא דשק, שבית קבול עשוי לטלטל מה שבתוכו על ידו, אבל אין השוק

לא ישא או גל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלמחה, ואם תכשיטין ניהו לא היו בטלים לעתיד. ברית אצעדה על השוק להחזיק הרגבים שלא יפלו, שחורה, אינה מקבלת טמאה, ודשינה רק לשמש קלי שנת הרגבים, ולא לשמש אדם, ויוצאין בה בשבת, דדרך לבישה הוא, ואין לחוש שמא תסירם כדי להראותם לתברתה, דלא תגלה שוקה, כבליים, שלשלת של זהב תלחיות מברית לבירית, שעל ידי זה שיותמיהו כבולות, שלא יקטעו פטיעה גסה ויקשרו בתליהן, טמאין, מקבלין טמאה, שרבו עשוי לשמש אדם, ואין יוצאין בה בשבת, דשמא תסיר השלשלת כדי להראותם הרבים, והשוק ותעבירם ד' אמות ברשות הרבים, ואל תגלה כי יש לה נמי בירית. (ח) ויצאה אשה בחזיון שער מקלעת בהן שער, בין אם חושיין משער התלשו משלה, בין אם היה החזיון משער שערות ברתה, בין אם היה החזיון משל שערות בהמה, מתיר לצאת בהן בשבת, ואפלו אם ידמנו לה טבילה של מצוה בשבת גם כן אינה צריכה להתיירם, דמיים ונקטים בהם ולא חזקת, ויטופסת ונכנסת בשבת, בציץ ששקושרין על המצח מאון לאון ובסבטונין, כמין רצועות תלויים בהציץ מהמדעי' עם הלתי'ם, כמין שותו תפריין שבכבה שבראשה, דאי אין לחוש שמא תסירם, דלא תגלה שערותיה, וכן יוצאת אשה בשבת בבבול, ותיחיה של בגד שממייחם תחת הציץ שלא יזיק אצל המצח, ועקמין שותמקשן של ג'ם ללא ציץ, לרשות הרבים, אבל לחצר אפלו שאינה מעורבת שרי, אבל בכל הדברים השונים לעיל אסורים לצאת אף בחצר (ויש אומרים דגם בבית אסור שמא תצא בהן ברשות הרבים) דגזרו בהו שלא תתקשט בשבת כלל ורק כבול התירו, אבל לאסור כל תכשיטין ותתנה על בעלה, והרמב"ם פרש דמה שאמר כאן לרשות הרבים קאי אמלתו תכשיטין האמורין למעלה דרק לרשות הרבים אסור, אבל בחצר שרי, (ועין בשרי"ט סי' ט"א סכ"ח), ולא תצא האשה בעיר של זהב, עגרתו אם יצא בצורה וירושלים, ולא בטפלא, מבכשיש שמתקתה סביב אצבע כדי שתראה בעלת פיה, ולא בנומנים בנומי האף, אבל בנומי האוזן מתיר לצאת בהן בשבת דקריאה לא מילתא למשל, ולא תצא בטבעת אף על פי שאין עליה חותם לחתום בה אגרת ויבוצא, ואף על לב דתכשיטין הוא לה אסור, שמא תסירם כדי להראותם לתברתה ותעבירם ד' אמות ברשות הרבים, ולא מנחש שאינה נקובה דיש לה בראשה טס וזב וכו' תכשיט, ואפלו הכי אסור, שמא תסירם כדי להראותם לתברתה ותעבירם ד' אמות

ומתקשרה שהאשה מתקשטת בו כלא ציץ, ובפאה נכרית קלעית שער תלושה וצוברת על שערך עם קלעיתה שפראה בעלת שער (ו) ויצאה בהן לחצר אפלו אינה מעורבת, אבל ברשות הרבים אסור וכדלעיל משנה א', ודוקא ככל אומר, כמין רגלו, דאלו השנין לפני זה מותר אלו לרשות הרבים, ואין יוצאת מנחש, כן צמר או צמר קפן שבאונה, לקול לתות האזן, ודוקא שקשור ומהדק דאם אינו קשור ומהדק חישיון שמא תעבירם ד' אמות ברשות הרבים, ובמחש שבסקנדלה שלא ידחק המנעל את רגלו, ודוקא שבקשור ההדק כדלעיל, ובמחש שהתקין לקטע, שותחבת באותו מקום שלא יטפסו חזים על בגדיה, ואף על פי שהאשה קשורה מותר, כיון דמאין לא תעבירם ד' אמות ברשות הרבים, וכן יוצאה בפלפל שותחבת כפיה לרית הפה, ובגזריה חזיקת מלח שבפיה לחלי שיינים, ובכל דבר שתתן לתוך פיה מבעוד יום כנו בשם, שרי לצאת בהם בשבת, ובלבד שלא תתן הפלפל ורגזרי מלח לתחלה בשבת, משום דקפחו כאלו מערמת להוציא, ואם נפל ממנה לא תחזיר בשבת, דנראה כאלו מערמת להוציא, וכן תחבת שנפל שנה והושיבה שן על זהב אחר מקומה, ויש של זהב שן שהתחיל להרמק מכסוה בזהב שלא ירוב יתיר, רבי מתייר לצאת בהם בשבת, דלא חישיון שמא תסירם כדי להראותם לתברתה דלא תגלה ממה, ותקמין אסורים לצאת בהם בשבת, דכיון יוצאת משנה משאר שניה חישיון שמא יצחקו קולו ויסיים ותעבירם ד' אמות ברשות הרבים. (ו) ויצאה אשה בשבת, בסלע מטבע שיש עליה עזרה, שפתייה, מיה שמתח פרסות הרגל שקושרין שם מטבע לרפאה. הנותן קטנות ששוקים אניהם כדי לתת בהם נומים שקיגדלו, וכן שהתקיים האלו ויקחמו ביתיהם על נותניהם בהם חזיון או קיסמים, ויצאות חזיון האלו בשבת, ואפלו כשקיסמין שבאזניהן, אף על גב דלאו תכשיט של יו הוא, אוצרותיה כפיה ולא משא הוא, ערבות חזון ישראל שבכאן ערב, ויצאין רעלות משמכות בראשו ופתיים חזון מין העינים, ומדיית בות ישראל

מטלוקלת על ידי הקב, שמכותו של ע קטע בשתי רגליו והולך על שוקיו ועל ארבעותיו, ועושה שמכותו של עור בשוקיו, טמאין טמאת מדרס, אם הקטע הוא זב, דהיא לסמיכת גופו ומדרס הן נעשיון ונעשו אב הטמאה, ויוצאין בהן בשבת, דתכשיט דדידה הן, ונכנסין בהן בעזרה, אף על גב דאין נכנסין בגזיון, כדכתיב (ברכות פ"ט מ"טשה ה') לא יבטן להו הפית מקבלה וכמעלו, אין השמכות נחשבים כמנעל לענין זה, דאינו לובשו בראש הרגל, כשא שעשיון למי שתתקצו רגליו ואפלו על ארבעותיו אינו יכול לילך שישבו על הפסא, וכשהוא מתהלך נקמך על ידיו בספסולי קטנים ודחור לפניו וחזור ונתן על אזוריו והפסא קשור לאחוריו, ומכותו שלו, על שער או על ציץ שעשיון לאותו קטע לראשי שוקיו או רגליו התליון וקשהו שוען על ידיו ועקר עזבו נשוען גם על רגליו קצת, טמאין והפסא וההסכותו טמאת מדרס, אם הוא זב שרבו נשוען עליהם קצת, ואין יוצאין בהן בהסכותו בשבת, דכיון דאינו נקמך עליהם כראי אינו מהדקו ברגליו וחישיין שמא ישתלפף ויבא לתביאם, והם מפרשים דלפי שאין צריכים לו כל דבר הוי משא, ואין נכנסין בגזיון, כדכתיב (ברכות פ"ט מ"טשה ה') והוא הדין לזה הפסא, והוא, אבל כפיסא וספסלים הקטנים שבגדיו מותר לצאת בשבת כמו במקל ומתר פלש בגזיון (ו) ונקטמין פרוצין שמשוימיע על הפנים להקבית בו הילדים, פרש אחי, חמור עץ שהלצינים עשיון ולקחין אותו על כפתו, שחורה, אין מקבלין טמאה, ואין יוצאין בהן בשבת דלאו תכשיט הוא, ולא כל תכשיט שמשא של (ט) הניבים ויוצאין על שיש לו בעיניו על אביו, טטל היא בצרעה של מנעל ימין וקושרה לבן פזרוע ויש מפרשים כמנעל השמאל, וזו סקלה להסיי נעשעים, ובני מלכים יוצאין בזויון, פעמזים קטינים של זהב, וכל אדם שרי לצאת בזויון, והא קממין בני מלכים, בני שרבו חכמים ביהוה, הנבר המצוי, שדרך בני מלכים לצאת בזויון. (א) יוצאין בשבת בניצא של דברו מין חגב, והוא לרפאה, ותליון אותו באזנו כלא

סו"ח חשון